

glad ved at tage imod. Men saa kom der nu yderligere Oplysning frem gennem den ærede Taler. Naa, jeg skal nu ikke lægge Vægt paa, at den ærede Taler meddeler, at Nr. 1, som blev kasseret, kort efter af samme Skoledirektion fik et andet meget større Embede; det ved jeg ingen Ting af; jeg ved, at Nr. 2 blev udnævnt, men af en anden Skoledirektion; thi Skyum hører under en anden Skoledirektion, og jeg ved fremdeles, at dette altsaa er noget, som ikke kan drages ind her. Grunden til, at han blev udnævnt, var jo vel sagtens den, at de havde Ret dertil, jeg skal siden se dette efter; men jeg tror nok, at de havde Ret til at udnævne ham. Men jeg ved fremdeles, at naar, som det er blevet nævnt, den samme Skoledirektion har kaldet en af dem til et andet, men meget mindre Embede, var det, fordi der til dette Embede var saa faa og saa unge Ansøgere, at der ikke kunde være Tale om nogen anden. Jeg havde tænkt paa at skrive til dem, at de ikke maatte udnævne ham, men kun konstituere ham og saa udnævne ham, naar Aaret var udløbet; men da det ingen Betydning havde, eftersom Konstitutionstiden ogsaa regnes med i Pensionsberegningen, og da det hele er et Spørgsmaal, som vi nok komme over senere, har jeg ingen Anledning fundet dertil. Men det har ingen Betydning, for jeg er enig med den ærede Taler i, at hvis min Kassation af Indstillingen var ulovlig, har han Ret; men i denne Anskuelse tror jeg ikke han har Ret. — Saa kommer derefter Spørgsmaalet om, at jeg havde sendt Provst Paludan med Besked til Sogneraadet. I dette Tilfælde er det atter vanskeligt for mig at vide noget om, hvorledes Ordene ere faldne mellem de paagældende Mænd, og hvorledes Ordene derefter skulle bedømmes. Hvad jeg ved, er det Ærinde, som jeg gav Provst Paludan. Det Ærinde, som jeg gav Provst Paludan, gik ud paa, at han skulde forsøge at tale dem til Rette, fordi Sagen stod saaledes, at de ikke kunde blive af med ham. Hvad skal jeg gøre over for et Sogneraad, som forlanger at blive af med Læreren? Ministeren er saaledes stillet, at han ikke har et eneste Embede i hele Landet at give bort. Hvorledes skal jeg kunne forflytte ham til et andet Embede eller

vente at kunne faa ham forflyttet til et andet Embede? Man vil dog vel ikke forlange over for en Mand, som i en Aarrække har været i Skolevæsenets Tjeneste og er udmærket anbefalet af sine foresatte, at man skal afskedige ham, efter at han har faaet Udnævnelsen. Det er da ganske i sin Orden at sige til Sogneraadet: Det er gjort, og det kan ikke gøres om igen. Det var ikke Meningen, at give Sogneraadet nogen uartig eller uvenlig Besked; tværtimod, det ligger slet ikke for mig, og det havde jeg slet ikke ønsket. — Der tales dernæst om, hvorfor jeg ikke har svaret Sogneraadet paa dets Brev. Naa, jeg skal sige oprigtig, at jeg var temmelig sikker paa, at den ærede Rigsdagsmand nok vilde give mig Lejlighed til at svare mundtlig her i Rigsdagen, og saa kunde de jo faa mit Svar at vide derigennem. Jeg ansaa det da ikke for at være Umagen værd at skrive et Brev, som skulde offentliggøres i Aviserne og give Anledning til lange Avisdebatter. — Den ærede Taler har dernæst opdaget en stor Uoverensstemmelse mellem mine Ord og mine Handlinger. Han siger, at jeg er en Mand, der er splidagtig med mig selv, og at det er i forbavsende kort Tid, at jeg er bleven splidagtig med mig selv. Det første Spørgsmaal er, at jeg skulde have udtalt en Tvivl om, hvorvidt de alle tre skulle være værdige og skikkede. Den ærede Taler oplæste jo selv nogle Ord af Betænkningen, hvoraf det fremgaar, at Ministeriet mener, at det er et Spørgsmaal, hvorom der kan opkastes Tvivl. Jeg synes derfor ikke, at der er en saa overordentlig stor Uoverensstemmelse mellem mine Ord og mine Handlinger. Det næste var det, at jeg har svaret et bestemt Nej paa Spørgsmaalet om, hvorvidt den kaldsberettigede har Ret til at tage Hensyn til de andre Ansøgere, naar alle de tre indstillede ere skikkede og værdige. Ja, det samme Nej kan jeg svare endnu, og jeg ser heller ikke, at det staar i Modstrid med, hvad der staar i Ministeriets Skrivelse i Betænkningen. Sammenhængen er jo den, at det aldrig vil falde den kaldsberettigede ind, naar han ellers er en nogenlunde forstandig Mand, i det Tilfælde, at der er indstillet tre nogenlunde skikkede og værdige Personer, da at spørge om,